

KAS proposa

“En llenguatge paramilitar, Begoña Garmendia ve a dir que no és correcte matar, encara que estigui justificat, almenys en altres casos, com pugui ser matar policies o militars. En realitat, Gregorio Ordóñez ha mort precisament perquè deia tot el contrari.”

L'assassinat de Gregorio Ordóñez.

Dilluns, 23. A la nit, mentre els telediàries completen la notícia de l'assassinat de Gregorio Ordóñez, parlo per telèfon amb un amic basc, ex-escriptor i ex-nacionalista, present a l'hora dels *poli-milis*, finalment decebut d'“Eusko Alkartasuna” i ara escèptic polític, transigent –com diu ell– “a força d'anar a funerals d'assassinats”. “No, no he conegut Goyo Ordóñez, però era l'home més votat de Sant Sebastià i si això va així fins i tot em sentiré obligat a votar pel PP. Fixa't si hem demanat tant l'autodeterminació d'Euskadi, i ara Unión Alavesa vol l'autodeterminació d'Àraba. On hem anat a parar després d'aconseguir la decadència econòmica d'un país que era tan ric? ETA i algunes de les ambigüitats del PNB han posat fi a la inversió estrangera. McDonnell Douglas s'estimà més invertir a Taiwan. La demografia basca minva: Guipúscoa i Biscaia perden escons al Congrés. Han fugit milers i milers de persones, amb por d'ETA. ETA va paralyitzar Lemóniz”, em parla sense rancúnia, com la vegada que caminàvem per la platja de Zarauz, després d'un dinar apoteòsic. Aleshores començava a pensar que és inexacte dir que Euskadi rebutjà la Constitució espanyola. “Arzallus va demanar l'abstenció, no el vot negatiu. Si la mitjana de participació a tot Espanya era de més del 60%, aquí va ser del 45, però amb un 68% de vots afirmatius. És a dir, els vots afirmatius eren més que els negatius. Al referèndum de l'Estatut la participació fou del 58%, això sí, amb un 90% de vots afirmatius. I ara? La immensa majoria va en contra d'ETA, però KAS proposa, ETA mata i HB

L'estratègia d'Herri Batasuna.

diu que plora. Però HB és ETA i l'assassinat d'avui és, senzillament, el principi de la campanya electoral segons KAS.”

Dimarts, 24. Encara no han enterrat el cadàver del tinent d'alcalde de Sant Sebastià, Gregorio Ordóñez, i el comunicat d'una regidora d'Herri Batasuna ja sembla desviar la qualificació del crim. En llenguatge paramilitar, Begoña Garmendia ve a dir que no és correcte matar, encara que estigui justificat, almenys en altres casos, com pugui ser matar policies o militars. En realitat, Gregorio Ordóñez ha mort precisament perquè deia tot el contrari. Els estats d'ànima dels còmplices d'ETA no haurien de merèixer tanta atenció, ni tant de marge d'expressió en un estat de dret. Ja fa anys, prop de deu anys, quan ETA va matar Yoyes al seu poble, la gent va manifestar-se en contra; aleshores tornàrem a pensar que el País Basc havia arribat a l'inici de la fi de la fi però setmanes després hi havia eleccions i el poble de Yoyes va votar majoritàriament per HB, la plataforma política d'ETA. Haurem de pensar que els penediments públics de regidors i membres d'HB són part d'una estratègia, de la mateixa manera que a totes les comissaries encara té èxit la tàctica del policia bo i del policia dolent. Al capdavant, hi ha el reconeixement d'ETA com a poder fàctic.

Dimecres, 25. Visito un pis tot just reddecorat i arribo a la conclusió que hi ha una casta de decoradors d'interiors tan propensos a l'*horror vacui* que ho omplen tot com poden,

ETA mata; HB plora

RAFA GIL

José Maria Aznar.

RAFA GIL

Els joves del 0,7% al Palau de la Música.

com la invasió xip per xip d'un virus informàtic, amb cornucòpies a l'ascensor i pòsters passats de moda a la cambra de bany. No sé com, disposen de tresors de Bali, teles precolombines i quadres de subhasta, preferentment abstractes. Al corredor, pistoles velles i gravats ratats, al menjador una escultura de rovells i cucs fosforescents, arran de la taula de metacrilat. No és difícil imaginar el dissenyador –abans decorador– comprant ferro vell a preu tirat. “Aquí és absolutament imprescindible una escultura, per fer-hi contrast. Que sí, estimada, ab-so-lu-ta-ment”.

Dijous, 26. Se'm fa una mica impertinent el costum d'alguns patricis de convocar-te a esmorzar a mitjan matí per una hipotètica revelació de grans secrets. Una bona confiança reclama estovalles, alguna cosa més que una tassa de cafè i un croissant ressec. “L'entenenent entre CiU i el PSOE només pot arribar fins allò que els columnistes madrilenys –gent indocumentada però graciosa, per regla general– ara en diuen el “big bang”, l'última revelació jurídic-polític-econòmic-institucional que ho superi tot, ja bé sigui per X o per Z.” Constato que el patrici ha descobert les virtuts digestives de la papaia matinal, segons li porta una secretària amatent i minifaldillera, però ni tan sols em convida. M'ha tocat, pel que veig, un dia d'obvietats. “Pujol ha fruit d'allò més amb la convocatòria d'empresaris on Aznar no tingué gaire èxit, però, no ho trobes una victòria pírrica? De fet, si Aznar és president del Govern, els mateixos empresaris aniran a celebrar-li els acudits”.

El cafè s'ha refredat i només friso de sortir al carrer per veure la gent que puja i baixa pels carrers, camí d'un dinar amb cara i ulls.

Divendres, 27. Tornen a circular joves amb anorac i motxilla, pel teatre fent cua a la taquilla del Palau de la Música, com si la cultura fos un esforç que exigeix sac de dormir, piolet i cantimplora. Com que vàrem prescindir de la corbata per anar a platea, ara vénen aquests pioners del 0,7% i de la insubmissió cultural, ficant-te la motxilla a les costelles quan entres al teatre o vols disfrutar d'un concert. Amb tot el respecte per les seves conviccions, només suggereixo que deixin la motxilla al guarda-roba. **Valentí Puig**